

Tři lvice v jednom těle

RECENZE SLEČNO ELSO!

Další projekt divadla Aldente tentokrát vychází z povídky **Arthura Schnitzlera** Slečna Elsa. Hostující režisér a autor dramatisace **Pavel Ondruch** stylizuje společenskokritický příběh jako „feministický“ kabaret nazvaný zkrátka Slečno Elso! Hlavní hrdinku, mladou půvabnou Elsu, obětují rodiče jako hračku oplzlému a bohatému „pánovi v letech“ Von Dorsdayovi. Vyplatí za ni 30 000 zlatých, které pokryjí dluhy Elsinina otce. Elsa nepřijme svůj vratký osud snadno a rozhodne se, že ztropí nějaké extempore, kterým se vůči němu obrní. Učiní tak při slavnosti Von Dorsdayově tabuli. Rozprostře se nahá mezi jídlo a pouze přemýšlí, jak tragicky ukončit svůj život... Původní text psaný jako monolog rozděluje Ondruch v dramatisaci mezi tři herečky (**Lucia Jagerčíková, Jana Drgová** a **Lea Surovcová**). Umožňuje mu výhradní soustředění na nitro Elsy štěpit a významově posunovat. Její/jejich úvahy nejsou tak navzdory překerní situaci zcela seriózní. Dění neustále ironicky komentují, s lehkostí se slovně pošťuchují a vůbec největší legraci má jedna z druhé. I třetí. Jediný mužský protějšek jim tvoří kabaretiér u klavíru (**Leoš Pateráč**).

Herní princip je velmi jednoduchý. Každá z hereček kromě Elsinina alter ega zastává jednu z klíčových postav příběhu (J. Drgová Elsinu matku, tetu L. Surovcová a L. Jagerčíková slečnu Cissy — Elsin protiklad), tudíž situace byla vždy Elsinou hrou na děj. Do tohoto konceptu zasahují mužské role sehrané Pateráčem (Von Dorsday, Elsin otec a vysněný mladík Pavel). Ondruch tematizuje dekadenci. Vychází z textu, který byl dobově vnímán jako pohoršující. Zapojuje rámec v kontextu doby „pokleslého“ žánru, jakým je kabaret a jeho kombinací s herním principem zesiluje erotičnosti předlohy. Současnou dekadenci zobrazením kýče zase významově řadí do vizuální složky (kostýmy **Zuzana Mazáčová**). Kabaretní rámec inscenace Slečno Elso! funguje spojením hravosti herců a komorního prostředí Kabaretu Špaček, které provokuje k bezprostřednímu jednání a reakcím na publikum. Ondruch ani aktéři se nebojí nadhledu a zveličování. Díky obludnosti naopak vystupují vážnější témata, aniž by to působilo mimoběžně s koncepcí. Trapnost se objevuje pouze tehdy, pokud ji tvůrci sami chtějí vyobrazit. Otázku tak vyvolávají pěvecká čísla, u nichž není nadsázka plně explicitní a působí spíše rozpačitě. Hravá ale i znepokojivá výpověď o relativizaci hodnot, ač vytvořená hostujícím režisérem, opět ztvdila tematické zaměření divadla na otázky ženskosti...

Martin Macháček, New Epress, listopad 2011